

sætter, at Hs. Majestæt anseer en afgiven Resolution for rigtig, men at han dog vil give sit Samtykke til en Lov, hvorved Resolutionen bliver forandret. Jeg har dernæst fundet, at man lægger vel Meget i Ministerens Haand, naar man tillader ham at undtage noget Bøndergods fra Lovens Omraade, naar han dertil finder Anledning. Dersom man nemlig er berettiget til at gjøre en saadan Forudsætning som den, den ærede Ordfører gjorde med Hensyn til, at en tilkommende Minister kunde være meget ugunstig stemt mod Afhændelsen, hvad skulde der saa være i veien for, at han undtog alt Gods fra Lovens Omraade? Og dersom man fik en Minister, som yndede meget Afhændelsen af Bøndergods fra offentlige Stiftelser, saa kunde han tiltræde Forslagsstillers Mening, at Reglen baade angik offentlige og private Stiftelser, og altsaa sælge det Allisammen. Jeg mener derfor, at det Forslag, som Udvalget har stillet, giver en saadan Myndighed i Ministerens Hænder, at man ikke vilde kunne vide, hvilket Omraade Loven fik. Jeg har troet, at man kunde bøde Noget derpaa ved at sige, at Ministeren kun skulde have denne Ret, forsaavidt vigtige Grunde talede derfor, og at Ministeren da kun skulde bemyndiges til at gjøre Undtagelser for enkelte Dele af et Gods, men ikke, saaledes som der staaer i Udvalgets Endringsforslag: „noget saadant Bøndergods eller enkelte Dele“. Jeg antager nemlig, at Ministeren ikke skulde være bemyndiget til, naar de forskjellige Stiftelser, som denne Lov skal angaae, udtryffeligt nævnes, da at undtage et heelt saadant Gods, men kun enkelte Dele deraf fra Lovens Omraade. Naar vi saaledes overlade det til vedkommende Minister at gjøre Undtagelser fra Loven, og ikke fordrer allerhøieste Resolution, vil der ikke være noget Stødende i, om man skulde finde Anledning dertil, at indbringe et Lovforslag til Forandring af en saadan Bestemmelse. At det i Loven ikke behøver at udtales, at en saadan af Ministeren tagen Bestemmelse kan forandres ved Lov, er klart; der vilde heller ikke behøves en saadan Udtalelse med Hensyn til Sager, der afgjøres ved allerhøieste Resolution, da ogsaa en kongelig Resolution kan forandres ved Lov.

Jesperfen: Det kan naturligvis ikke andet end være mig kjær, af den ærede Ordfører at høre, at Udvalget har været enigt med mig med Hensyn til de af mig stillede Endringsforslag. Jeg kan derfor fatte mig saa meget kortere om de Grunde, der have bestemt mig til at stille disse Endringsforslag. Hvad det første Punkt (ad § 8) anbelanger om, at Forhandlingerne skulde saavidt muligt foregaae mundtlig, saa havde jeg troet, at dette vilde forferte Forhandlingerne, da det ligger i Sagens Natur, at der vil finde en Art Forligsmægling Sted under Forhandlingerne, og det er desuden bygget paa de samme Principer som andre Love. Jeg mener altsaa, at de Grunde, der have talt for den Bestemmelse, at tilføie, at Forhandlingen skulde saavidt muligt være mundtlig i de anførte 4 Love, ogsaa maatte komme i Betragtning her. — Hvad det andet Punkt anbelanger, det nemlig, at der tilføies efter „der hos ham“ — „inden 3 Maaneder efterat Vilkaarene for Stedets Overdragelse til Arvefæste ere ham bekendtgjorte efter § 9“, da meente jeg, at den Vedkommende, der havde over en Taxationsforretning at klage, skulde inden 3 Maanedre endrage for Indenrigsministeren om Omtaxation; men der troer jeg rigtignok, at den ærede Ordfører har en urigtig Mening, hvis jeg ikke har misforstaaet hans Dyring; han meente — saaledes forekom det mig — at Ministeren inden idetmindste 3 Maanedre havde at bestemme sig; men min Mening er det derimod, at de andre Vedkommende, enten den ene eller den anden Part, skulde inden 3 Maanedre, efterat det er bekendtgjort, afgive Andragendet til Ministeriet, for at der kunde være en Tidsfrist, i hvilken denne Klage skulde skee, ellers kunde det tænkes, at vedkommende Bruger udsatte denne Klage, indtil dette Aars Frist var forbi, eller nær ved den Tid, og da først androg for Ministeriet paa en Omtaxation, hvorved han vilde faae endnu et Aar til at betænke sig i. Naar der er sat en Frist af 3 Maanedre, saa finder jeg, at Omtaxationen kan finde Sted saaledes, at han inden dette Aars Udgang kan have bestemt sig, og at der altsaa ikke behøves en længere Frist end dette ene Aar. Den 3die Post angaaer Overtaxationscommissionen; denne har jeg tilladt mig at foreslaae skulde bestaae